

108. ПОЈАЊЕ

(Јеванђеље Матејево глава 13. ст. 3.-9.)

(На глас бр. 55. 106. и 153.)

1. Човече, какво ти ј' срце? На живот свој ту пази!
Шта је плод њиве срца твог? Трње је, ил' су лозе?
Јер се по плоду усев зна: И ко ту семе засеја:

Бог, или непријатељ.

2. Јел' срце твоје као пут, Крај ког' су зрна пала,
А јата птица слетив' ту Брзо их позобала:

Испитуј се; паз' на себе! Ако ти срце такво је,
Спасења наћи нећеш.

3. Јер кад се семе покраде, Погази и поједе.
Онда ти немаш моћ вере, Нит' имаш души хране.
Ако ј' сам' уво чуло реч, А није срце: - тад' је већ
Потрвен траг животу.
4. Ако л' је срце твоје баш К'о каменито место,
Тад', веруј, нема плода, ту! Живот је и ту прест'о.
Јер сока нема камен сињ, Па зато ће и семе с' њим
Остати опет само.
5. Док ти се срце не скруши, Кроз закон не поништи,
У правом кајању, тузи, Дотле нећ' плод донети.
Сети се тог, и кај се ти, Веруј и к' Богу припадни:
Тад ће срце оздравит.
6. Ако ј' срце трња пуно, С' бригама напуњено;
И ако тежи к' богатству: Семе ј' тад' сакривено;
Семе се тад' и удави, И не може да се јави
К'о нови плод к' животу.
7. То буде, кад се за новац И понос само стараш,
Кад за сластима света тог' Оком и срцем гледаш.
Ту места нема добро ништ', Кад ниси светских сласти сит
Семе с' угушит' мора.
8. Ал' добре земље има, знај, Још на овоме свету,
Која ј' позната Господу У верних срца свих дну;
Семе, које Бог усади, Стоструки плод Му доноси:
А то су верна срца.
9. Ко има уши, нек чује, И срце нек разгледа,
Докле се данас још зове; Нек себ' ласкања неда!
Пролази време, крај је ту; Не падне л' на добру земљу,
Живот насљедит' нећеш.
10. Ти моје срце, Спасе благ! Размекшај и ублажи,
Нек добро зрно падне у њ', И нека плод доноси;
Плод ће ме пред Твој пратит' трон, Там' ће се стострук
наћи Он;

То ми је тежња цела!